

[Rahbæk Møller]

Sammenlagt tegner der sig en udvikling, der er højst truende for Danmarks udviklingsevne. Siden SF bad om denne forespørgselsdebat, er der dog kommet signaler fra regeringens side om en øget indsats på forskningsområdet. Jeg tager det som et tegn på, at regeringen så småt er ved at erkende problemet, og ser derfor med forventning hen til statsministerens indlæg.

Besvarelse

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Da jeg første gang blev præsenteret for denne forespørgselsdebat og initiativet hertil, var der to navne, der randt mig i hu næsten med det samme. Det ene var den ny amerikanske arbejdsminister, Robert Reich. Det andet var et menneske, som har studeret, hvad international konkurrence egentlig er i dag, Michael Porter, som jo også har inspireret os på mange leder og kanter i tænkningen om moderne erhvervs politik og forskningens betydning, netop i lyset af den meget stærkere internationalisering, som forespørgeren også understregede.

Det forekommer mig, at de to sæt af tanker og analyser på mange måder også kan inspirere os og rent faktisk har inspireret regeringen.

Lad mig starte med at foregribe en del af konklusionerne. Forskningsministeriet i Danmark er kommet for at blive. Forskningsministeriet i Danmark skal styrkes i årene foran os, hvad ressourcer angår, hvad samarbejde med den omkringliggende forskellige aktivitetsstruktur i vores samfund angår.

Regeringen lagde ved sin tiltræden en ny kurs for udviklingen i Danmark. Det har vi fulgt op. Ord er fulgt af handling. Resultaterne viser, at vi nu er kommet godt fra start. Regeringen har gennemført en ansvarlig økonomisk politik først og fremmest gennem skattereform, arbejdsmarkedsreform, fremrykning af en lang række offentlige investeringer, uddannelsesindsats og også en forsknings- og uddannelsesstyrkning.

Nu er det ikke længere til debat, om udviklingen i Danmark er vendt, om der er kommet stærkere økonomisk vækst i erhvervssektoren i Danmark. Det er der, det er en kendsgerning.

Tilliden blandt forbrugerne og virksomhederne er blevet styrket, og tallene viser, at den tillid vel er større, end den har været i mange, mange år. Vi skal faktisk helt tilbage til 1985-86 for at finde en positiv holdning som den, vi har nu.

Vi er stærkt på vej i meget højt tempo væk fra syv år med lav økonomisk vækst. Lønudviklingen er rolig, inflationen var i 1993 den laveste blandt landene i Europa, og betalingsbalanceoverskuddet satte sidste år ny rekord.

Vi har fået en lav rente, og vi har en stabil valuta. Danmark er kommet i spidsen i Europa, hvad økonomisk vækst angår, og Danmark står i dag med et samlet billede på alle skalaens karakterer, som placerer os overordentlig stærkt. Selskabsskatten ligger på et europæisk niveau. Alt dette giver virksomhederne et godt, klart grundlag for at styrke sig, klare sig i konkurrencen.

Disse grundlæggende styrkepositioner må vi aldrig undervurdere, når vi taler om Danmarks udviklingsevne. Rammebetingelserne er fantastisk vigtige; det vil vi fastholde.

Men det betyder naturligvis ikke, at vi dermed har løst alle problemer. Langtfra. Og det betyder heller ikke, at vi dermed har fået færdigkreeret svaret på den internationale udfordring. Slet ikke.

Men hovedlinjen for den fremtidige indsats ligger fast. På kortere sigt drejer det sig om at få udformet forslaget til finanslov for 1995. Målet er, at de offentlige udgifter og skatter skal udgøre en mindre del af den samlede produktion, fordi væksten nu er i gang og kommer til os og bliver forstærket i 1995, og dermed også, at underskuddet på statsfinanserne og på de samlede offentlige finanser falder i 1995, og at væksten især sker i de private erhverv.

Hovedvægten ligger fortsat på en ansvarlig og troværdig økonomisk politik. De overordnede rammer er derfor de samme som dem, vi har arbejdet med, siden vi satte den ny kurs.

Det er et af regeringens afgørende mål at styrke Danmarks udviklingsevne. Vi skal sikre os, at vi også om ti år og om tyve år har et velfærdssamfund, som borgerne kan være tjent med.

Jeg hører somme tider spørgsmålet: Har vi råd til vores velfærdssamfund?

Svaret er krystalklart: Ja, det har vi, hvis vi tilrettelægger og fastholder den kurs, vi har sat, hvis vi forstår, at blot en merbeskæftigelse på 90.000 mennesker i erhvervene vil være fundamentet for en videreførelse af vores velfærdssamfund.

Vi skal ikke standse dér, men jeg nævner tallet for at afdramatisere debatten om velfærds-